

Lòng Tốt

TG Văn Chương

Tôi tên là Eleanor, năm nay 81 tuổi. Cứ đúng 6 giờ sáng thứ Năm hàng tuần, tôi lại đẩy chiếc thùng rác tái chế màu xanh của mình ra vỉa hè. Suốt 14 năm qua, đó đã trở thành một nghi thức của riêng tôi — chỉ có tôi, những cột đèn đường im lìm và tiếng lạch cạch của chai lọ trong bóng đêm. Sau khi chồng tôi qua đời, những giờ phút sớm tinh mơ này đã trở thành khoảng không gian riêng tư của tôi.

Cho đến khi tôi chú ý đến ông Henderson. Ông sống cách nhà tôi ba căn, đã gần 90 tuổi, đôi bàn tay gầy guộc vì bệnh khớp. Thứ Năm nào tôi cũng đứng bên cửa sổ, nhìn ông chật vật kéo chiếc thùng rác đi từng chút một, người tựa hẳn vào cây gậy. Nhìn ly cả phê đang nguội dần trên tay, tôi tự hỏi liệu mình có nên đề nghị giúp đỡ không. Nhưng lòng tự trọng là một thứ rất nhạy cảm. Chồng tôi, ông Arthur, thường bảo: "Đừng bao giờ nhắc gánh nặng của người khác lên mà không hỏi trước, nếu không, bà có thể làm tổn thương tinh thần của họ."

Vì vậy, tôi chọn một cách im lặng hơn. Vào một buổi sáng lạnh giá, khi trời còn chưa hừng sáng, tôi lên ra ngoài, đẩy chiếc thùng rác của ông Henderson ra vỉa hè trong lúc ông còn đang ngủ. Tôi không nói gì, cũng chẳng để lại dấu vết. Tôi chỉ lặng lẽ quay vào nhà. Thứ Năm hôm đó, tôi thấy một mẫu giấy nhỏ được gấp lại, dán ngay trên tay cầm thùng rác nhà mình. Những dòng chữ run rẩy, cẩn thận viết rằng: "*Hôm nay thùng rác nhẹ hơn mọi khi. Cảm ơn bà. — Ông Henderson*". Cổ họng tôi nghẹn lại. Hóa ra, hành động của mình đã được nhận ra.

Tôi tiếp tục làm việc đó. Mỗi tuần một lần. Và mỗi tuần, lại có một mẫu giấy mới xuất hiện: "*Cháu trai tôi vừa đến thăm. Tôi đã kể cho nó nghe về vị thiên sứ hay đi dời thùng rác.*" "*Cây mộc lan trước cửa nhà bà đang nở hoa rồi đấy — màu hồng giống hệt chiếc váy vợ tôi thích nhất.*" "*Bà để quên chiếc găng tay trên vỉa hè. Tôi đang sấy nó trên lò sưởi nhà tôi nhé.*" Một sáng tháng Giêng lạnh buốt, tôi mở nắp thùng rác và thấy một hộp súp tự làm. Mẫu giấy ghi: "*Để bà có thêm sức khỏe. Hôm nay tôi khỏe tay nhưng yếu chân, nên chỉ nấu súp được thôi.*"

Rồi một tuần, ông Henderson không ra mở cửa. Ba ngày sau, tôi gọi cho con gái ông và biết ông đang nằm viện vì viêm phổi. Thứ Năm đó, dù đôi đầu gối đau nhức, tôi vẫn đẩy cả hai chiếc thùng rác ra vỉa hè. Khi tôi vừa quay đi, bà Gable ở đối diện nhà đột nhiên xuất hiện bên cạnh. Bà nắm lấy tay tôi và thì thầm: "*Tuần sau để tôi đẩy giúp ông ấy cho, Eleanor.*"

Thứ Ba tuần kế tiếp, tôi vừa mở cửa đã thấy thùng rác nhà mình nằm sẵn ngoài vỉa hè. Một mẫu giấy dán trên tay cầm — của cậu thiếu niên sống ở cuối phố: "*Cháu thấy cô đi hơi khập khiễng, cô Eleanor. Đến lượt cháu giúp cô.*"

Thứ Năm sau đó, sáu chiếc thùng rác nằm thẳng hàng một cách hoàn hảo. Những mẫu giấy bay lơ lửng trong gió sớm: "*Chúc ông Henderson sớm trở về.*" "*Hôm nay đôi chân tôi vẫn còn khỏe lắm.*" "*Cảm ơn bà đã dạy chúng tôi biết ngược mắt lên khỏi những công việc riêng của mình.*"

Khi ông Henderson cuối cùng cũng được về nhà — gầy yếu nhưng mỉm cười rạng rỡ — ông thấy thùng rác của mình đã ở sẵn ngoài vỉa hè. Bên trong đó không phải là đồ tái chế, mà là một tấm chăn ghép từ những mảnh vải nhỏ do 12 gia đình hàng xóm cùng may. Mỗi ô vải mang một thông điệp: "*Cho những đêm không ngủ.*" "*Cho những câu chuyện chúng tôi vẫn luôn muốn nghe.*" "*Cho những khi đôi tay ông cần được nghỉ ngơi.*" Ông đã khóc. Tôi cũng đã khóc.

Tôi học được rằng lòng tốt không cần phải ồn ào hay phô trương. Đôi khi, nó chỉ nhỏ bé như việc đẩy một chiếc thùng rác trước lúc bình minh, với hy vọng rằng ai đó sẽ cảm thấy gánh nặng được trút bỏ trước khi họ kịp biết lý do tại sao. Thế giới này thay đổi khi chúng ta nhận ra những gánh nặng âm thầm mà người khác đang mang — và chọn cách nhắc nó lên cùng họ.

TG Văn Chương

